

9) Květen 2018

Vedeni Duchem svatým ke společnému životu a dílu

Stanovy I, 1-2

Naše společenství mají trochu jiný charakter než běžná farní "spolča" tím, že jsme si svoje povolání nevybrali. Nevybrali jsme si ani svoje bratry a sestry, kteří s námi patří do jednoho sdružení. Důvodem, který nás svedl dohromady, totiž není společný věk, povaha, vzdělání, zájmy, zkrátka jakási přirozená podobnost či sympatie, na které by se dalo stavět. Zavolal nás svatý Dominik v Duchu Svatém. Naše povolání je tedy zároveň úkol a zodpovědnost.

Mnohdy se zdá, že je ta rozmanitost až příliš velká, že brání společnému životu a růstu. I to se může stát, protože - jak říká svatý Tomáš - milost (aspoň do jisté míry) předpokládá přirozenost. Pak je načase přemýšlet o rozdělení: je to zcela regulérní (od slova regule, pravidlo, ale také řehole!) způsob, jak zefektivnit svůj dominikánský život.

Nejjednodušší je přátelit se s těmi, kteří už jsou v nebi, v čele se svatým Dominikem, Tomášem, svatou Kateřinou, Zdislavou, našimi řádovými patrony... Ale i tady se vnucuje mnoho otazníků. Minulý měsíc jsme přemýšleli, jak se projevuje naše vzájemné přátelství a spřízněnost. Co nás vlastně s nimi spojuje? Cítíme, že naše srdce bije pro stejnou věc jako to jejich, nebo se k nim jen obracíme se svými potřebami? Není to všechno jen zastaralý sentiment?

A podobné otázky si můžeme klást v našich živých sdruženích. Vstoupili jsme do rodiny svatého Dominika s nějakými představami, které často nebyly naplněny nebo se s časem vyprázdnily. "Nic nám to nedává", přestává nás to naplňovat, známe mnoho lepších způsobů, jak zbožně strávit čas. Přátele bychom si rozhodně nehledali mezi členy sdružení... Jestli se nepoznáváme, přemýšlejme o těch, kteří prošli naším sdružením a pak se potichu vytratili s pocitem marnosti. Chyba je obvykle jak na naší, tak na jejich straně.

Možná jsme své povolání Duchem svatým nepochopili správně. Pochopili jsme ho jako něco, co nás má povznášet a obohacovat, a ne jako svůj úkol a poslání: vydat se druhým, tvrdě pracovat, mnohdy se i zapírat, a právě v tom najít své obohacení.

Teď se plíživě vkrádá *acedie* do našich životů. Pro pouštní otce to byla jedna z nejobávanějších neřestí, za kterou viděli útok démonů. Omrzelost, nuda, ztráta motivace a smyslu, nechuf a nakonec odchod, ztráta povolání.

Zde, jako v celém křesťanském životě, je Pánem Duch svatý. Každý den je potřeba se ptát: "Pane, kdo jsi? Co ode mě chceš? Kam mám jít, kde mám zůstat?" Otázky typu: "Co mi to dává? Má to vůbec nějaký význam?" atd. zde postrádají smysl. Naplnit nás může jen to, do čeho sami investujeme.

Písmo: Iz 6, 1-8; Sk 22, 9-11; Sk 8, 29; Sk 16, 6-7 (velmi zajímavé slovo!)

Otázky plynou ze samotného textu:

- Ptáme se Ducha svatého na to, co po nás žádá? Podřizujeme se ochotně jeho vedení? Jsme připraveni víc dávat než brát?
- Uvědomujeme si, že i naši bratři a sestry byli zavoláni do dominikánského společenství tímž Duchem? Že i s nimi má své záměry? Dokážeme vidět pod nánosem své i jejich "lidskosti" zvláštní světlo a krásu jejich povolání? Dokážeme nad ním žasnout a děkovat?
- Na druhé straně: Nebráníme Duchu svatému, když chce rozdělit naše společenství a tak rozšířit možnosti svého působení?

Světce: bl. Hyacint Maria Cormier

Literatura:

- ✚ Jacques Philippe: Ve škole Ducha svatého
- ✚ C. S. Lewis: Čtyři lásky (zvl. kapitola o náklonnosti)
- ✚ Charles Journet: Promluvy o Duchu svatém
- ✚ Charles Whitehead: V síle Ducha